

Η κλήση και αποστολή του Έλληνα

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Νεκτάριος Πενταπόλεως](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Αγίου Νεκταρίου

Ίσως ποτέ άλλοτε όπως σήμερα δεν παίρνουν τόσο δραματική επικαιρότητα τα λόγια του αγίου Νεκταρίου για την κλήση και αποστολή του Έλληνα. Επικαιρότητα, γιατί εδώ και λίγο καιρό οι τύχες του Ελληνικού έθνους διακυβεύονται στην παγκόσμια πολιτική και οικονομική σκακιέρα· και δραματική, γιατί μάλλον οι Νεοέλληνες λησμονήσαμε την ταυτότητά μας, την ιδιαίτερη ιστορική, θρησκευτική και πολιτιστική φυσιογνωμία μας, τον ίδιο τον εαυτό μας, και θελήσαμε ν ακολουθήσουμε πρότυπα ξενικά, ηθος αλλότριο προς τη δική μας Παράδοση και εθνική φυσιογνωμία.

Ο άγιος Νεκτάριος, όντας ο ίδιος Οικουμενικός με τα θαύματα και τα συγγράμματά του, δεν παύει να διδάσκει εμάς τους συμπατριώτες επιγόνους του για το οικουμενικό χρέος που έχουμε να επιτελέσουμε μέσα σ έναν κόσμο που παραπαίει ζητώντας πνευματικά ερείσματα προκειμένου να συνεχίσει να ζει. Η φωνή του Αγίου είναι διαυγής, κρυστάλλινη, καθώς τα λόγια του συνιστούν το απαύγασμα της κατά Θεόν σοφίας του και της καθαρής από κάθε ιδιοτελή προσκόλληση καρδιάς του. Οι Άγιοι είναι οικουμενικοί άνθρωποι, πέρα από αρρωστημένους εθνικισμούς και σωβινισμούς. Τα όσα παρατίθενται στις παρακάτω γραμμές προέρχονται από δύο μικρές μελέτες του Αγίου: «Περί της Ελληνικής φιλοσοφίας ως προπαιδείας εις τον Χριστιανισμόν» και «Περί της

κλήσεως και αποστολής του Έλληνας».

Απερίφραστα διακηρύττει ο Άγιος ότι ο Έλληνας, με την ανέκαθεν ροπή και αγάπη του προς την αρετή και τη σοφία, έχει ως σκοπό και αποστολή του να είναι διδάσκαλος της ανθρωπότητας. Λέγει χαρακτηριστικά, με τόνο διαχρονικό:

«Η φιλοσοφία είναι αληθώς αναφαίρετο κτήμα του Έλληνας· διαδομένη ανά τα Έθνη προσηλυτίζει αυτά και καθιστά αυτά Ελ-ληνικά, ουδέποτε δε παύεται ούσα Ελληνική... Η Ελληνική φιλοσοφία προώριεται ίνα καταστήση τους πάντας Έλληνας· εγεννήθη υπέρ του Χριστιανισμού και συνεταυτίσθη μετ' αὐτοῦ, ὡς εργασθὴ προς σωτηρίαν της ανθρωπότητας...

Ο Έλληνας αληθώς εγεννήθη, ίνα φιλοσοφή· διότι εγεννήθη διδά-σκαλος της ανθρωπότητας. Αλλ' ἔὰν ἡ φιλοσοφία ἐγένετο παιδαγωγὸς εἰς Χριστόν, ἔπεται ὅτι ὁ Έλληνας, πλασθεὶς φιλόσοφος, ἐ-πλάσθη Χριστιανός, ἐπλάσθη ίνα γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ διαδῶ (=να τὴν διαδώσει) τοῖς ἔθνεσιν. Ναι· ὁ Έλληνας εγεννήθη κατὰ θεῖαν πρόνοιαν διδάσκαλος της ανθρωπότητας· τούτο το ἔργον ἐκληρώθη αὐτῷ· αὕτη ἦν ἡ ἀποστολή αὐτοῦ· αὕτη ἡ κλήσις αὐτοῦ ἐν τοῖς ἔθνεσιν».

Αυτή ήταν η αποστολή του Έλληνα και προτού ακόμη γνωρίσει το Χριστιανισμό. Πολύ περισσότερο αφοῦ τον γνώρισε, ὅποτε ὁ Έλληνας, παρατηρεῖ ὁ Άγιος, βρῆκε σ' αὐτὸν τὸ τέλειο, τὸ ἰδανικὸ, βρῆκε στὸ Χριστιανισμό, ὅτι ὁ ἴδιος ποθοῦσε νὰ μάθει καὶ ἀναζητοῦσε νὰ βρεῖ. Ὁ Χριστιανισμὸς ἔγινε ὁ διερμηνέας τῶν αἰσθημάτων τοῦ Έλληνα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Έλληνας τὸν ἐγκολπώθηκε καὶ τὸν περιέθαλψε μέσα του. «Ὁ Χριστιανισμὸς ὡς πρῶτον δῶρον αὐτοῦ ἐδωρήσατο αὐτῷ νέαν ζωὴν· ὁ δε Έλληνας ὑπεστήριξε αὐτὸν δια τῶν ἀγῶνων καὶ τῶν αἱμάτων του». Τόσο στενά μάλιστα συνδέθηκε ὁ Ελληνισμὸς με τὸν Χριστιανισμὸ, ὥστε «αἱ ἔννοιαι τῶν λέξεων Ελληνισμὸς καὶ Χριστιανισμὸς ἐγένοντο συνώνυμοι. Έλληνας σημαίνει Χριστιανός, καὶ Χριστιανός σημαίνει Έλληνας», διότι ὁποῖος ἐνστερνίσθηκε τὶς ἀρχές τοῦ Ευαγγελίου, τὸ ὁποῖο με νεύση καὶ δύναμη Θεοῦ διαδόθηκε στὸν κόσμον κυρίως ἀπὸ τοὺς Έλληνες, αὐτὸς «φρονεῖ Ελληνικά».

Καὶ ἐξηγεῖ ποιά εἶναι ἡ οὐσία τοῦ «φρονεῖν Ελληνικά»: «...ἡ τελείωσις, ἡ ἀνύψωσις ἀπὸ τοῦ υλικοῦ κόσμου πρὸς τὸν πνευματικόν· ὅτι ὁ πνευματικὸς κόσμος δέον ἐστὶ νὰ ζωογονή τὸν υλικόν κοσμον, ὅτι τὸ πνεῦμα ἀνάγκη νὰ ἐπικρατήσῃ τῆς ὕλης, ὅτι οἱ πνευματικοὶ νόμοι δέον ἐστὶ νὰ ὤσιν ἰσχυρότεροι τῶν φυσικῶν νομῶν»...

Εδῶ τώρα ας καθρεφτίσουμε τοὺς εαυτοὺς μας. Ἄραγε σήμερον τὸ Ελληνικὸ ἔθνος ἔχει ὡς ὑψίστη ἀρχὴ τοῦ «τὸ πνεῦμα νὰ ἐπικρατήσῃ τῆς ὕλης;». Αὕτη τὴν διάβρωσιν νὰ φοβηθούμε. Αὕτη που γίνεται δια τῶν υλικῶν ἀγαθῶν. Ὅταν ὅλη ἡ σκέψις καὶ οἱ προσπάθειες μας ὡς ἀτόμων καὶ ὡς ἔθνους κατατείνουσι ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο

στη διασφάλιση υψηλών χρηματοοικονομικών δεικτών, και την εθνική μας ευημερία την ταυτίζουμε στη συνείδησή μας με την εξασφάλιση καταναλωτικών αγαθών και υλικής και μόνο παρουσίας, τότε κατά πόσο, εμείς οι Έλληνες, φρονούμε ελληνικά; Εδώ ακριβώς διαγράφεται το χρέος μας. Χρέος να αναζητήσουμε άλλους δείκτες στην πορεία μας, αν θέλουμε να βγούμε από την πολυειδή κρίση που μας μαστίζει ως έθνος και που μας την παρουσιάζουν ως οικονομική και μόνο. Δείκτες πνευματικούς και όχι υλικούς. Να επενδύσουμε στην τράπεζα του πνεύματος, να διατηρήσουμε την ηθική μας ελευθερία από κάθε πνευματικό εξανδραποδισμό, από κάθε υποδούλωση του εσωτερικού φρονήματος, της αρετής μας.

Ο άγιος Νεκτάριος είναι απόλυτος στο σημείο αυτό:

Το Ελληνικό έθνος, τονίζει, οφείλει, έχοντας συναίσθηση της κλήσεως και της αποστολής του, να εργασθεί «πρώτον όπως τελειωθή αυτό εν τη σοφία και αρετή... και δεύτερον... υπέρ των αδελφών και των πλησίων αυτού», συνεχίζοντας έτσι το έργο των προγόνων του των αναγνωρισμένων ευεργετών της ανθρωπότητας. «Η κλήσις και η αποστολή του Ελληνικού έθνους υποχρεοί πάντα Έλληνα έχοντα συναίσθησιν των εαυτού ηθικών καθηκόντων να εργασθή εκθύμως εις πλήρωσιν αυτών».

Και επιλέγει ο Άγιος: «Η πατρίς και η Εκκλησία έχει σήμερον υπερ ποτέ ανάγκην ανδρών αφωσιωμένων εις τας αρχάς του σταυρου, ανδρών ακαταπονήτων, ανδρών ζώντων ουχί δι έαυτούς, αλλά δια το Γένος και την Εκκλησίαν».

«Ζώντων ουχί δι έαυτούς, αλλά δια το Γένος και την Εκκλησίαν!». Ευτυχώς υπάρχουν ακόμα Έλληνες που καταλαβαίνουν και σήμερα την έννοια των λέξεων αυτών...

Ανάρτηση από την ΕΝΩΜΕΝΗ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ, στις 7-12-13

Πηγή: enromiosini.gr